BIJBELLEZING

Richteren 13:24-25

Psalm 113:5
Psalm 139:14
Art. 37 van de NGB. Van het laatste oordeel
Lofz van Zacharias: 3,4
Psalm 115:7
Psalm 119:47

Lezen: Richteren 13:17-25

Wij gaan weer verder luisteren naar de levensgeschiedenis van Simson. En vanavond willen wij de laatste twee verzen van Richteren 13 gaan overdenken. Richteren 13, vers 24 en 25. En daar lezen wij het Woord van God als volgt:

Daarna baarde deze vrouw een zoon, en zij noemde zijn naam Simson. En dat knechtje werd groot, en de HEERE zegende hem. En de Geest des HEEREN begon hem bij wijlen te drijven in het leger van Dan, tussen Zora en tussen Esthaol.

Geliefde gemeente, door de zonde is er in de wereld een grote duisternis gekomen. Een geestelijke duisternis. Dat betekent ook dat in elk mensenhart het duister is, vanwege de zonde. Ja, het is zelfs zo erg dat Gods Woord zegt dat wij de duisternis liever hebben gehad dan het licht. En kwam dat in het Paradijs al niet openbaar? O, in het Paradijs was het aanvankelijk zo goed. Daar wandelden Adam en Eva als het ware in het licht. En daar klonk elke dag hun levenslied, tot eer van hun Schepper: *Bij U, HEERE, is de bron des levens; In Uw licht zien wij het licht.*

Er was gemeenschap met God. De mens mocht wandelen in het vrolijk levenslicht. Maar toen die zonde. Die verschrikkelijke zonde, die als het ware dat licht deed doven. De mens wilde de duisternis liever dan het licht. Dat betekent: geen gemeenschap met God meer. Ze wilde Zijn gunst niet meer. Ze wilde Zijn liefde niet meer. Maar daarvoor in de plaats: zonde, eigen eer, hoogmoed. En daarmee duisternis.

En wat deed God toen? Toen het zo donker op de aarde werd door de zondeval in het Paradijs, liet Hij het menselijke geslacht in de duisternis voortdolen, om ze straks in de buitenste duisternis te werpen? Ach nee. Hij zond Zijn Zoon. Zijn lieve Zoon. Als het Licht der wereld. Als de Zon der gerechtigheid. Opdat Hij de duisternissen van zonden en strijd en ellende zou overwinnen. Ja, zou verdrijven. En wordt dat geen groot wonder voor een volk dat gaat ontdekken, dat ze daadwerkelijk in de duisternissen wandelen en geen licht meer hebben? Zie, de Heere heeft het beloofd. Voor dat volk dat in de duisternissen wandelt, zal een groot licht opgaan. Christus zal als de Zon der gerechtigheid geboren worden, in een donkere, duistere tijd. En van Hem mag Simson in zijn geboorte en in de naam die hij ontving, een type zijn van Christus. Ja, dit zonnekind Simson zal beginnen Israël te verlossen van de vijanden. En hij werd geboren ook in een zeer donkere tijd.

Waarom werd hij geboren? Omdat de Heere Zich altijd aan Zijn Woord houdt. Hij is altijd getrouw aan datgene wat Hij gesproken heeft. En dat hebben Manoach en zijn huisvrouw ervaren. Op Gods tijd werd er een jongen geboren. En dat blijkt uit de eerste woorden van vers 24, die we als eerste gaan overdenken.

Daarna baarde deze vrouw een zoon.

Onze tekst begint met een veelzeggend woordje: daarna. En dat geeft weer dat voor deze woorden het een en ander is gebeurd. Dat wilde de schrijver van het boek Richteren duidelijk maken met dat woordje daarna. Alles wat eraan voorafgegaan is, heeft alles te maken met de geboorte van Simson. En we hebben het in de achterliggende bijbellezingen overdacht, wat er allemaal aan voorafgegaan is. Dat eerste bezoek van die man Gods aan de vrouw van Manoach, met die wonderlijke boodschap dat zij, de onvruchtbare, toch een kind zou krijgen: een zoon zal baren. En dan de reactie van haar man Manoach, toen ze dat alles verteld had. Die ook dat Woord mocht geloven. En juist omdat hij dat Woord mocht geloven, kreeg hij werkzaamheden met dat Woord. En verlangde hij dat die man Gods nog een keer zou komen, voor de tweede keer. En we hebben het gehoord. De Heere heeft dat gebed van Manoach willen verhoren. Daar verscheen Hij voor de tweede keer, om onderwijs te geven over die belofte, en dat die jongen een nazireeër Gods zou zijn. En dan die wonderlijke openbaring bij dat altaar, met dat vuur, waarin die man Gods wederom ten hemel voer. Waardoor Manoach en zijn huisvrouw ontdekten: Het is de Heere. En met eerbied en diep ontzag knielden zij neer op die plek waar de Heere zo wonderlijk handelde. Zij vielen op hun aangezichten en aanbaden de Heere.

En dan zag je dat verschil tussen Manoach en zijn huisvrouw. Manoach kreeg een grote vrees. Hij meende dat hij nu moest sterven, omdat ze de Heere gezien hadden. Nee, dat was geen ongeloof, maar dat was een zwak geloof van hem. Het was allemaal zo groot, hij kon er niet bij. En toen dat vertroostende onderwijs, wat de Heere door middel van zijn vrouw aan hem mochten geven. Ze mocht hem aanzeggen: Wij zullen niet sterven. Want anders had de Heere het offer niet aangenomen. Nee, Manoach, wij zullen niet sterven. Anders had de Heere ons geen belofte gegeven. Echt, lieve man, wij zullen niet sterven. Er zal een zoon geboren worden.

En nadat alles gebeurd was, werd die vrouw van Manoach inderdaad zwanger. En ze baarde een zoon. *Daarna baarde deze vrouw een zoon*. Welk een troostvolle en hoopgevende les ligt in dit Woord? In die enkele eerste woordjes van onze tekst: daarna baarde deze vrouw een zoon. Dat de Heere altijd doet wat Hij belooft. O, wat zullen Manoach en zijn huisvrouw toch uitgezien hebben naar de vervulling van Gods belofte, denkt u niet? Ze hadden misschien helemaal niet meer op de kinderzegen gerekend. En toen kwam daar ongedacht, onverwachts de Heere met die belofte, dat ze toch nog een kind zouden krijgen. Een zoon. Ja, die belofte, die werd geloofd. En als de Heere geloof geeft in een belofte… dan kan het soms zijn alsof de vervulling er al is, omdat je gaat ontdekken wat er in die belofte te vinden is. Maar tegelijkertijd gaat de Heere ook leren dat er een onderscheid is tussen de belofte en de vervulling. Nee, de belofte is de vervulling nog niet.

Reken maar dat Manoach en zijn huisvrouw biddend bezig geweest zijn met Gods belofte. Reken maar dat ze niet konden rusten, voordat de Heere gedaan had wat Hij beloofd had. En moet het niet een groot wonder voor deze man en vrouw geweest zijn, toen de vrouw van Manoach op een bepaalde dag tegen haar man zei: O lieve Manoach, ik geloof dat ik zwanger ben. Ik weet het zeker. Dat moet voor die mensen een teken uit de hemel geweest zijn, dat de Heere bezig was om de belofte te vervullen. Toen ze ontdekten dat er inderdaad een kindje ontstond, was dat een bevestiging dat de Heere zeker zal doen wat Hij belooft.

En is dat zo ook niet in het genadeleven? Hoe groot is het toch als de Heere in de nood van je leven komt met Zijn Woord, met Zijn verlossend Woord, met Zijn belofte. Wat geeft dat toch hoop en verwachting, als de Heere vanuit het Woord gaat beloven: er zal verlossing komen. Wat een ruimte wordt er dan niet in de ziel geboren, als het geloof erin meekomt. Nu is de Heere Zijn Woord aan mij persoonlijk kwijt. Oh ja, dat kan ook aangevochten worden. Dat kan ook zeker bestreden worden. Zeker als de vervulling op zich laat wachten en er weer momenten zijn dat het

geloofsleven verzwakt. En dan staat er een leger twijfelaars klaar om je ziel te gaan bestormen. En dan kan het zomaar bij je opkomen: Zal God wel Zijn belofte gaan vervullen?

Maar om dan te moeten leren dat de Heere in Zijn ondoorgrondelijke wijsheid Zijn moment bepaald heeft. Oh ja, als het dan wat langer duurt, dan kan je ziel zomaar vervuld raken met allerlei vragen. Vragen die we ook in de Heilige Schrift tegenkomen. Denk eens aan Asaf in Psalm 77:

Zal dan de HEERE voor altoos verstoten,
En niet meer genadig zijn?
Houdt Zijn goedertierenheid in eeuwigheid op?
Is het beloftewoord ten enen male vervlogen?
Heeft God vergeten genadig te zijn?
Houdt Hij Zijn ontferming in door gramschap besloten?

Maar als de Heere dan eens komt, als de Heere weer eens terugkomt op Zijn eigen werk, en Hij laat het je weer geloven, en Hij laat het je weer weten: Ik zal nooit herroepen wat Ik eenmaal heb gesproken. En als je dan bij vernieuwing weer geloven mag dat de Heere echt tot je ziel gesproken heeft, dan komen weer de werkzaamheden met Gods beloften. En zie, dat zij nu juist tekenen dat het waar is wat God gesproken heeft. Dan komt er bij tijden weer die zekerheid in de ziel: Hij zal komen. Hij zal Zijn belofte gaan vervullen. Ook voor mij.
Kijk, zo moet het nu geweest zijn bij Manoach en zijn huisvrouw. En toen ze merkte dat er een kind op komst was, konden ze het samen gaan zingen: *De HEERE is zo getrouw in als sterk, Hij zal Zijn werk voor mij volenden*.

Zo hebben ze uitgezien naar het moment dat het kind geboren zou worden. Die zal beginnen om Israël te verlossen van de Filistijnen. Als een beeld van de verlossing die de Heere werkt in het hart en leven van Zijn kerk. En waar is de verlossing in gelegen, gemeente, als de Heere een zondaar gaat verlossen? Hoe kan de Heere een zondaar verlossen? Het kan alleen vanwege de geboorte van het Kind. Het Kind van Bethlehem. De Zoon van God. En als de Heere nu komt met Zijn belofte van verlossing, zo heel persoonlijk, dan is dat altijd een gepast Woord, dat precies past bij de toestand van je hart. Een belofte waarin iets van Christus en Zijn werk opgesloten ligt. En als die belofte wordt vervuld in uw leven, dan is de tijd aangebroken dat het God behaagt Zijn Zoon in je ziel te openbaren. Of om het met de beeldspraak van de geschiedenis van deze avond te zeggen: dan wordt Christus in je ziel geboren.

Zeg, is het je daar ook om te doen? Is de noodzakelijkheid van de geboorte van Christus ook in je hart gelegd? Heb je Hem mogen leren kennen als uw Verlosser? Als uw Zaligmaker? Als uw Redder in de nood? Oh nee, dan kun je niet meer rusten op allerlei andere gronden buiten Christus. De Heilige Geest gaat daar de grond uit wegnemen. Wat Christus niet is, dat wordt afgesneden. En als de Heere dat doet, dan moet er wat in je leven gebeuren. Dan moet Hij komen, dan moet Hij Zich openbaren. Dan moet Hij tot je ziel gaan spreken. Opdat je kan zeggen: ik heb het zelf uit Zijn mond gehoord. Oh, dan blijf je worstelen met de beloften van de Heere. En als er zulke mensen in ons midden zijn: blijf dat maar doen. Smeek maar om geloof. Wees maar werkzaam met datgene wat de Heere tot je ziel gesproken heeft. Want ik kan u zeggen, dan zal de Heere niet achterblijven. Absoluut niet.

Ook vandaag is het nog steeds waar, wat de profeet Habakuk zo rijk heeft mogen verkondigen: *Want hij die komt, zal gewisselijk komen, en niet vertoeven.* En dan zal het waar worden, wat Jesaja het heeft mogen uitjubelen: *Een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven; En de heerschappij*

is op Zijn schouder; En men zal Zijn Naam noemen: Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst.

In welke weg gebeurt dat? Hoe wordt Christus, die meerdere Simson, nu geboren in het hart van een zondaar? De Bijbel geeft daar onder beeldspraak een antwoord op. En dan denk ik aan een aantal woorden die we vinden aan het einde van de profetieën van Jesaja. Daar spreekt Jesaja over de kerk des Heeren onder de naam van Sion. En wat zegt Jesaja dan? Sion heeft weeën gekregen. En zoals het in het natuurlijke leven gaat, zo zegt de Bijbel, zo gaat het nu ook in het geestelijke leven. In de weg van barensweeën wordt een kindje ter wereld gebracht. En zo is het geestelijk ook. Johannes heeft het op Patmos gezien. Hij kreeg een gezicht en hij zag een vrouw die zwanger was. En in de weg van barensweeën bracht zij een Zoon ter wereld. En die vrouw is het beeld van de gemeente Gods. En dat Kind dat ter wereld kwam, dat is Christus. En dan staat er zo opmerkelijk in Openbaring 12 vers 2, dat die vrouw die zwanger was en Christus ging baren, in barensnood kwam. Dus Christus wordt ook op een geestelijke manier in de weg van barensweeën geboren in het hart van een zondaar.

En dan kan ik me voorstellen dat iemand vanavond zegt: maar wat wordt dat daarmee bedoeld? Waarom spreekt de Bijbel daar dan zo over? Wat moet ik me dan voorstellen bij geestelijke barensweeën? Nou, gemeente, dat zijn heel eenvoudig de smartelijke ervaringen die een mensenkind krijgt als de Heilige Geest plaatsmaakt voor de Heere Jezus Christus. En zal ik je daar eens een paar van noemen? Maar misschien weet je het zelf al uit eigen ondervinding. Wat dacht u van de droefheid naar God over de zonde? Dat je het met smart moet uitroepen: O God, ik ben een zondaar. Heere, ik ben vol van ongerechtigheden. Dat noemt de Bijbel een barenswee. En als je zo bevreesd kan raken voor het oordeel, als het op je afkomt: O Heere, als U in het recht gaat treden en gadeslaat al mijn ongerechtigheden, Heere, ik kan voor U niet bestaan. En als ik dan in de Bijbel lees wat ik verdiend heb, dan word ik bevreesd.

En wat dacht je van de pijn in je hart, dat je tegen zo'n lieve, goede God gezondigd hebt? Dat het op je afkomt: Want ik lees in bijvoorbeeld de profetieën van Maleachi: O God, U vraagt mij terecht: *Ben Ik een Vader? Waar is Mijn eer? Ben Ik een Heere?* Waar is Mijn vreze? Heere, ik heb er geen antwoord op. Ik zondig alleen tegen U. Tegen Uw goedheid in. Tegen Uw liefde in. En dat geeft zo'n verdriet, dat geeft zo'n pijn van binnen, om tegen God gezondigd te hebben.

Ik zal u nog zo'n barenswee noemen. Als je gaat ontdekken in je leven, dat je met je zonde in de schuld staat bij God, en je komt erachter dat je die schuld zelf niet kan betalen, terwijl God het wel van je eist. Hoe moet dat toch? Hoe moet dat toch? Heere, ik heb geen penning om te betalen. Ja, dan komt er een nood in je hart. Dan komt er een roepen om de vervulling van Gods belofte. Want die heb je ontdekt: Er zal verlossing komen. Zijn goedheid is zeer groot. En dan sta je daar van ver te bedelen aan de troon van Gods genade: Heere, wees mij, de zondaar, genadig. Geef mij Jezus of ik sterf. Want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf.

Kijk, gemeente, dat zijn zomaar van die ervaringen die een gelovige gaat kennen, als de belofte vervuld wordt. Als Christus geboren wordt in je ziel, Gods Woord noemt dat geestelijke barensweeën. En als dan in die weg het Kind geboren wordt. Met andere woorden, als de Heere Jezus Christus heel persoonlijk aan je ziel geopenbaard wordt. Als de Vader Zijn Zoon gaat wegschenken aan zo'n mensenkind. En ik krijg te geloven: Christus is ook voor mij gekomen. Weet je wat er dan gebeurt? Dat onvergetelijke moment dat Christus werkelijkheid wordt in je ziel. Dan gaat het jubelen in je hart. Dan ga je Jesaja begrijpen die het uitroept: Een Kind is voor mij en in mij geboren. Een Zoon is voor mij en in mij gegeven. En je gaat het verstaan van God ontvangen. Door God gegeven. Dan stroomt je ziel over van verwondering: Gode zij dank voor Zijn onuitsprekelijke

gave. Je kan het niet begrijpen dat de Heere ook aan zo een als u bent, dat gedaan heeft. En je roept het uit: Heere, wat hebt U bewogen om Christus voor mij te zenden? Heere, waarom was het op mij gemunt? Ik heb er zo lang naar uitgezien. En de weeën waren soms zo zwaar. Maar nu is Hij gekomen. Mijn Heere en mijn God. Mijn Zaligmaker. Mijn Goël, mijn Heiland. O onvergetelijk moment, als Hij Zich zo openbaart. En Hij zo door de Vader aan je geschonken wordt. En je krijgt het ware geloof om Hem als een Simeon in de armen te nemen en te mogen omhelzen als mijn geboren Koning.

Kijk, van die Koning, die Heere Jezus Christus, is Simson een type. En dat blijkt uit de naam die Simson draagt. En ook de zegen die hij ontvangt. En dat gaan wij verder lezen in het 24e vers. We hebben dus zojuist overdacht: *Daarna baarde deze vrouw een zoon*. En nu gaan we verder: *En zij noemde zijn naam Simson. En dat knechtje werd groot. En de HEERE zegende hem*.

Ja, Manoach en zijn vrouw hebben met grote blijdschap hun jongetje mogen ontvangen. En weet u wat dan gelijk al blijkt uit die enkele woorden die de geboorte van Simson beschrijven? De tere liefde van Manoach en zijn huisvrouw tot dat jongetje. En we kunnen dat in het bijzonder opmaken uit zijn naam. Want hij krijgt de naam Simson. Die naam is in het Hebreeuws afgeleid van het woord dat zon betekent. Alleen, wat hebben die vader en moeder nu gedaan, toen ze een naam bedachten voor de jongen die geboren zou worden? Nu hebben ze van dat woord zon een verkleinwoord gemaakt. En wat is het verkleinwoord van zon? Zonnetje. En dat is de letterlijke betekenis van Simson. Simson is dus een verkleinwoord: zonnetje. En klinkt daar niet in de teerheid en de liefde van deze blijde, gelukkige ouders, toen dat jongetje geboren werd? Simson. Zonnetje.

En ongetwijfeld zullen ze deze naam, zoals het in de wetten van Mozes beschreven stond, op de achtste dag bekendgemaakt hebben, toen ook Simson besneden werd. En bij de bestudering van deze woorden is mij wat opgevallen. Het was onder Israël de gewoonte dat de vader de naam bekendmaakte. Maar dat is hier niet het geval. De vrouw van Manoach maakt de naam bekend. *En zij noemde hem Simson.* Natuurlijk zullen ze ongetwijfeld samen nagedacht hebben over de naam die ze zouden geven. Maar toch blijkt uit onze tekst dat niet de vader, maar de moeder de naam Simson heeft uitgesproken. Wat zou daarachter zitten? Gaf Manoach misschien deze eer aan zijn vrouw, omdat die man Gods de Heere allereerst tot zijn vrouw gekomen was om de belofte bekend te maken dat ze zwanger zou raken en een zoon zou baren? Spreekt hij misschien een bepaalde eerbied uit van Manoach ten opzichte van zijn vrouw, die toch – laat ik het maar even zo zeggen, voor de duidelijkheid - naar zijn waarneming verder geleid was? Meer geoefend was in het geestelijke leven, een diepere geloofskennis bezat? Dat weten we niet. Het staat er heel eenvoudig: dat deze moeder de naam Simson bekendmaakte. Zij gaf haar zoon de naam Simson.

En toch geloof ik dat het meer is geweest bij deze vrouw dan alleen maar een tere liefde naar dat lieve jongetje dat geboren was en wat ze zonnetje hebben genoemd. En waarom denk ik dat? Dan neem ik u weer even mee terug naar de eerste keer dat die man Gods tot deze vrouw kwam met die belofte dat ze een zoon zou krijgen. En weet u wat die man Gods daar toen bij gezegd heeft? Weet u wat de Heere aan deze vrouw geopenbaard heeft? *En hij zal beginnen Israël te verlossen uit de hand der Filistijnen.* De komst van Simson, gemeente, was als een lichtstraal in een donkere nacht. In die ontzaglijke donkere tijd waarin Manoach en zijn huisvrouw leefden. De moeder van Simson heeft hetzelfde gedaan als Maria. Ze heeft deze dingen bewaard en overlegd in haar hart. Dat geloof ik. Deze vrouw ging geloven door die woorden: Hij zal beginnen Israël te verlossen. Dat de Heere grote dingen met haar zoon voorhad. Hij zal werkelijk een zonnetje in een donkere tijd zijn, die een begin mag maken aan de verlossing van die Filistijnen, van die onbesnedenen. De

verlossing van Gods volk. Oh, de komst van Simson was als een zon die opkomt na een donkere nacht. De geboorte van dit zonnekind predikt: de dag, de verlossing is aanstaande.

Kijk, en dat gaf hoop in het hart van Manoachs vrouw. En daarom geloof ik dat ze hem Simson noemde. En dan moet u ook nog dit bij bedenken, dat de zon onder Israël een hele diepe betekenis had. De Israëlieten zagen in de zon iets van overwinning. Zij zagen in de zon iets van een held. Op verschillende momenten in de Schriften kom je dat tegen. Ik denk bijvoorbeeld aan het lied dat de richteres Debora heeft gezongen, nadat de Heere hen verlost had van de vijanden. Wat zegt ze in haar lofzang? *Alzo moeten omkomen al Uw vijanden, o HEERE! Maar die Hem daarentegen liefhebben, moeten zijn als de zon opgaande in haar kracht*.

En iets dergelijks komen wij ook tegen in Psalm 19, waar David de zon voorstelt als een held: *Hij heeft in dezelve een tent gesteld voor de zon; En die is als een bruidegom, uitgaande uit zijn bruiloftskamer, En verheugt zich als een held om het pad te lopen*.

En zo zal Simson, het zonnetje, als een held beginnen om het volk Israël te verlossen van de vijanden. En dat heeft zijn moeder door het geloof verstaan. Dat ligt achter die naam.

En gemeente, dan laten wij Simson en zijn naam weer even rusten. En mogen we vanuit het Oude Testament gaan naar het Nieuwe Testament. Want in de geboorte en in de naamgeving is Simson een type van Christus. Is Christus niet die grote Held bij Wie de Heere Hulp besteld heeft tot verlossing van een verloren zondaar? En om dat te kunnen doen moest Hij daadwerkelijk geboren worden. En ook dat heeft de Vader beloofd. En ook die belofte is rijkelijk vervuld in de volheid der tijden. Christus is gekomen als de grote Verlosser van Zijn kerk. En in de stal van Bethlehem is het waar geworden: *En zij baarde haar eerstgeboren Zoon, en wond Hem in doeken, en legde Hem neder in de kribbe; omdat voor hen geen plaats was in de herberg*.

Hij is de meerdere Simson. Oh nee, en ik bedoel het heel letterlijk wat ik nu zeg. Hij is niet zomaar gekomen als een zonnetje om Zijn volk te beginnen verlossen. Maar Hij is gekomen als de Zon der gerechtigheid, om een volkomen verlossing te verwerven voor Zijn ganse kerk. En we hebben in het gebed al aangehaald die rijke belofte die Maleachi heeft mogen prediken. Ook toen het zo donker werd. Toen er 400 jaren aanbraken waarin zelfs de stem van de profeten niet meer gehoord werd. Wat werd het donker in Israël. En toch houdt de Heere getrouw Zijn Woord. En Hij heeft het waargemaakt: *U lieden daarentegen, die Mijn Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder Zijn vleugelen; en gij zult uitgaan en toenemen als mestkalveren*.

Is deze meerdere Simson, deze Zon der gerechtigheid, nu ook al in je hart opgegaan, gemeente, jongeren, ouderen? Oh, wat is het een wonder als een mens wederom geboren wordt en een leerling mag worden op de school van vrije genade. Als in die ziel, die donkere ziel, de eerste stralen van die Zon der gerechtigheid gaan schijnen. Wat een wonder als het daar niet bij blijft, maar dat die zon opgaat, en steeds helderder, steeds duidelijker wordt in het leven van een mensenkind. Dat Hij opgaat als de Zon der gerechtigheid. Dat wordt zo'n wonder voor een mens die alleen maar ongerechtigheid heeft en die elke keer weer moet leren: mijn eigen gerechtigheid doet er niet toe. Als Christus geopenbaard wordt vanuit de Schriften, als die Persoon Die de grootste strijd wilde aanbinden om u, doemwaardige zondaar, uit al je benauwdheden te verlossen en je met God te verzoenen. O, meer dan die geboren Simson is er Jezus Christus. En onder Zijn vleugels is genezing te vinden. En door Zijn hartverwarmende stralen zal een mensenkind die Hem leert kennen gaan zingen: *Looft den HEERE, mijne ziel, en vergeet geen van Zijn weldaden, Die al uwe ongerechtigheid vergeeft, die al uwe krankheden geneest*.

Welke Zon der gerechtigheid is Christus! Ja, daar mag Simson met zijn naam en geboorte met recht een type van Christus zijn. Simson werd in liefde ontvangen door zijn ouders. Hij mocht ook in liefde opgroeien. En de schrijver van het boek Richteren moest, geleid door de Heilige Geest, daar ook iets over opschrijven in de Schriften. Want kijk eens wat er nog staat aan het einde van vers 24: *En dat knechtje werd groot, en de HEERE zegende hem*.

De Heere zegende dus de opvoeding die Manoach en zijn vrouw aan Simson gaven. En hij bleef geen klein kind, maar hij groeide uit tot een sterke jonge man. En de Heere zegende Simson in het tijdelijke leven. Maar in het bijzonder bereidde de Heere Simson voor op de taak die wachtte. Hij zou toch beginnen om Israël te verlossen uit de hand van de Filistijnen. En daarom moest dit knechtje groot worden.

Het is opvallend dat in Richteren 13 vijf keer het woord knechtje wordt gebruikt. En daar wil ik u iets over zeggen vanuit de grondtekst. Want dat woord knechtje, dat heeft een diepe betekenis. Dat kun je ook niet zomaar vertalen met jongetje. Want dat woord knechtje is afgeleid van een werkwoord dat verschillende betekenissen heeft, die we alle drie kunnen toepassen op Simson en de taak die hij van de Heere gekregen heeft. En ik ga die drie betekenissen aan u vertellen.

De eerste betekenis van het werkwoord waar het woord knechtje van afgeleid is: knechtje betekent schudden, uitschudden. En zo zal Simson straks te werk gaan. Als die Filistijnen straks op hem af zullen komen, dan zal hij ze van zich afschudden. Hij zal al zijn krachten verzamelen. Hij zal kracht van de Heilige Geest krijgen om zich uit hun handen te redden. Hij spreekt er later ook zelfs zo over. Ik hoor hem in Richteren 16 zeggen: ik zal ditmaal uitgaan als op andere malen en mij uitschudden. Alsof hij die vijand van zich af wilde schudden. En zo zal hij een knechtje van God moeten zijn, zolang hij het geheim van zijn lange haren niet zal prijsgeven. Dat is de eerste betekenis: afschudden, uitschudden.

En dan de tweede betekenis van het werkwoord waar het woord knechtje van afgeleid is betekent: brullen als een leeuw. Ja, dat zal straks ook bij dit knechtje openbaar komen. Letterlijk zal hij in aanraking komen met een brullende leeuw, als hij afgaat naar Timna om met dat Filistijnse meisje te trouwen. Maar dan zal hij kracht van de Geest ontvangen, waardoor hij sterker zal zijn dan de leeuw. En hij zal de leeuw verscheuren. Maar ook in figuurlijke zin. Als straks die Filistijnen op hem afkomen als brullende leeuwen, zal hij ook opnieuw zoveel kracht van de Heilige Geest mogen ontvangen om als een knechtje van de Allerhoogste God de Filistijnen te verslaan. En in die strijd komt er ook weer iets openbaar in het leven van Simson van Wie Christus is, de Leeuw uit de stam van Juda. En daarom moest Simson als een knechtje groot worden. En de Heere zegende hem.

Dus afschudden, brullen als een leeuw. En is er nog een derde betekenis van het werkwoord waar het woord knechtje van afgeleid is? Dat betekent: afgescheiden worden. En daar nam de Heere ook de tijd voor, om Simson af te scheiden van alles, af te zonderen ter voorbereiding op de taak die wachtte. Om hem voor te bereiden om die vijand daadwerkelijk te verslaan en Israël te verlossen. En daarom staat er in de Bijbel in onze tekst dat de Heere hem zegende als hij als een knechtje groot werd.

En weer denk ik aan de Heere Jezus. Nee, nergens vind ik dat Hij een knechtje is. Maar wel vind ik Hem in de Schrift als de Knecht des Heeren. En de Vader heeft Hem dertig jaar afgezonderd in de stilte van Nazareth gehouden, totdat de tijd aanbrak en dat Hij volwassen geworden was. Daar in Nazareth is het waar geworden: *En het Kind groeide op, en werd gesterkt in de geest, vervuld met wijsheid, en de genade Gods was over Hem*. Om Zich voor te bereiden op het grote verlossingswerk dat Hij gaat doen voor Zijn kerk. Oh, wat schittert in Simson opnieuw weer iets van Christus. Christus werd sterk gemaakt. Hij kreeg een wijs hart naar Zijn menselijke natuur. En

straks zal Hij in de kracht van de Geest grote daden doen. *En dat knechtje werd groot, en de HEERE zegende hem*.

Maar weet u, gemeente, dat is nou ook de gang in het geloofsleven. Die enkele woordjes: *en dat knechtje werd groot, en de HEERE zegende hem*. Want weet je, als de Heere een mensenkind van dood levend maakt, als dat wonder van de wedergeboorte werkelijkheid gaat worden, dan is er in het huisgezin van God de Vader een zuigeling geboren. Wij spreken op grond van Gods Woord over zuigelingen in de genade. Maar als het goed is in een gezond geestelijk leven zal een zuigeling geen zuigeling blijven. Dat kan ook niet. Dan moeten ook deze woorden van onze tekst geestelijk waar worden: *Het knechtje werd groot, en de HEERE zegende hem*. Zodat een zuigeling in de genade een kind in de genade mag worden. En dat een kind in de genade een jongeling in Christus mag worden. En dat een jongeling in Christus een vader in Christus mag worden. En allen in ons midden die de Heere vrezen, sta daar maar naar. Dat is tot eer van de Heere. En tot rijkere vertroosting van je eigen hart. Trouwens, de Heere heeft het beloofd: *Hij zal ze groter maken, en wat er verder volgt*.

Kijk, daar was Simson geen vreemde van. In zijn leven was niet alleen een natuurlijke groei zichtbaar. Maar in zijn leven was ook een geestelijke groei zichtbaar. Hij werd groter en de Heere zegende hem. En gemeente, dat geestelijk groter worden, dat geestelijk gerijpt gemaakt worden, dat vinden we met name in vers 25. En dat willen we tenslotte ook nog gaan overdenken. Wat staat daar? *En de Geest des HEEREN begon hem bij wijlen te drijven in het leger van Dan, tussen Zora en tussen Esthaol*.

Uit de tweede vers van Richteren 13 kunnen wij opmaken dat Manoach en zijn vrouw woonden in het stadje Zora. Nou, daar is Simson geboren. Daar groeide hij op. Daar werd hij groter. Daar zegende de Heere hem. En toen hij een volwassen man geworden was – en je zou kunnen denken aan een jonge man van ongeveer twintig jaar – gebeurde er iets in zijn leven, gemeente, dat hij nog nooit eerder meegemaakt had. Op een heel bijzondere wijze begon de Heilige Geest in hem te werken. *En de Geest des HEEREN begon hem bij wijlen te drijven*. Wat is dat toch geweest? Wat bedoelt de Heere toch met deze woorden in onze tekst? Wat ervaarde Simson dan in zijn hart?

Dan gaan we eerst even naar het gezin van Manoach en zijn vrouw. Daar groeide Simson op. En u gelooft toch wel met mij dat deze godvrezende ouders hun kind opgevoed hebben bij het Woord van God en in de vreze des Heeren. Zij wisten immers dat Simson van de moederschoot een nazireeër moest zijn. Ze hadden ook de Heere gevraagd hoe ze hem moesten opvoeden. En reken maar, toen de tijd daar was dat ze hem op moesten voeden, dat ze de wijsheid kregen om dat te doen. En zo is Simson groter geworden, letterlijk en geestelijk. En reken maar dat die ouders ook met Simson gesproken hebben over zijn roeping. Over datgene wat die man Gods aan hen bekendgemaakt had. Dat Simson de taak zou krijgen om te beginnen Israël te verlossen van de Filistijnen.

Kijk, en toen de tijd rijp was dat hij daadwerkelijk daarmee moest beginnen, toen begon de Geest hem aan te drijven. Toen werd Simson zich nog meer bewust van zijn roeping. Die roeping werd als een last op hem gelegd. Steeds duidelijker werd het dat hij niet op de boerderij van zijn ouders moest blijven. Maar dat hij gelegenheid moest gaan zoeken. Hij werd ertoe gedrongen om zijn verlossingswerk te gaan beginnen. Toen de Geest hem begon aan te drijven, kreeg hij een innerlijke drang. Een heel sterke drang om te gaan strijden tegen die onbesneden Filistijnen. En terwijl de Geest hem aan dreef, ervaarde hij dat er een grote kracht in hem kwam om dat te kunnen doen. De Geest begon hem zo aan te drijven dat hij niet meer thuis kon blijven. Hij werd gedreven in een bepaalde richting, namelijk de richting van de Filistijnen. Onze tekst noemt dat het leger van Dan.

Dat is het gebied tussen Zora en Esthaol. Het centrum van de stam van Dan. Letterlijk is de naam van dat gebied Machaneh-Dan. En daar drijft de Geest Simson naartoe.

De Geest wil Simson alleen hebben. Hij wil hem in de eenzaamheid hebben om hem voor te bereiden op zijn taak. Daar mag Simson met de Heere verkeren. Daar is Simson heel dicht bij de Heere. Daar heeft Simson de leiding van de Heere ervaren. Daar mocht hij de Heere om raad vragen. Daar heeft hij wijsheid ontvangen. Daar had hij een tere omgang met God. Dat is ook Simson. We moeten niet eenzijdig over Simson nadenken. Dat komt later wel. Maar hier komt iets van Simson openbaar: van zijn tere gemeenschap met de Heere. En dat kan ook niet anders. Want de Geest dreef hem daartoe.

Dat moet voor Simson wel iets bijzonders geweest zijn. En we kunnen dat niet één-op-één overzetten op Gods kinderen. En toch kennen degenen die de Heere vrezen iets van de drijving van de Geest. Ik ga niet mystiek doen, want daar hou ik helemaal niet van. Maar ik wil heel Bijbels blijven. Weet je wat de Heilige Geest doet als Hij een mens zalig maakt? Als Hij begint te werken in een mensenleven? Dan drijft de Geest hem tot God. Daar heb je een voorbeeld. En dat is heel Bijbels. En Hij maakt plaats voor Christus om je naar Christus te drijven. Dat doet de Geest. En weet je, als de Heilige Geest een zondaar drijft om naar Christus te gaan, om naar de troon der genade te vluchten, dan kan die zondaar niet meer blijven waar die is. Dan wordt die uitgedreven. Zoals Simson van de boerderij weggedreven werd om daar tussen Zora en Esthaol te verkeren voor Gods aangezicht.

Ja, dat kennen Gods kinderen: die drijvingen van de Geest tot de troon der genade. Hoe kwam die bloedvloeiende vrouw tot Christus? Ja, ze had van Hem gehoord. Maar het was de drijving van de Heilige Geest. Hoe kon die Kanaänse vrouw nu aanhouden daar in het hoge Tyrus en Sidon, terwijl aanvankelijk leek alsof de Heere Jezus haar afwees? Hoe kwam ze toch zo ver om te roepen: Heere, help mij! De honden eten toch ook van de kruimels die vallen van de tafel huns heren? Het was de aandrijving van de Geest. Die doet aanhouden. Net zoals Ester: Alzo zal ik tot den koning ingaan, hoewel het niet naar de wet is; en als ik dan omkom, zo kom ik om. Maar ze kon niet meer wegblijven. Het was de aandrijving van de Geest.

En dan kan het soms gebeuren in het leven van Gods kinderen, dat ze aangedreven worden om in de binnenkamer te gaan bidden, omdat de nood zo groot wordt. Ze kunnen nergens anders zijn. Ze willen in de binnenkamer, ze worden als het ware erin gedreven. En het wonderlijke is, dat er dan dikwijls een gebed geboren wordt waar vervulling op komt. Soms kun je naar Gods huis gedreven worden. Dan wil je niets liever dan in Gods huis zijn, aan Zijn voeten zitten en onderwijs krijgen. Dan kan er soms een onhoudbare drang zijn: Daar wil ik zijn. In het huis des Heeren. Zoals die oude Simeon gedreven werd naar de tempel. En dan ga je na de kerkdienst naar huis. En dan begrijp je waar die bijzondere drijving vandaan kwam. Onder die preek gebeurde het. Daar kwam de Heere over.

Zo kan het zijn dat de Heere het ene kind van God aandrijft om naar een ander kind van God te gaan, die op dat moment in de nood is. Dan kan de Heere de een aandrijven om op het juiste moment, door God bepaald, een bericht te sturen, iets van je te laten weten, een Bijbeltekst te zenden, die past precies bij de situatie. Dan kan het zijn, gemeente – en daar weet ik ook van – dat je als knecht van God naar de kansel gedreven wordt met een Woord dat je moet prediken. En achteraf hoor je het: er viel een zegen.

Kijk, dat zijn van die voorbeelden in het gewone geestelijke leven waar de Geest achter zit. Die drijft aan. Kijk, zo werd Simson gedreven door de Geest. Hoe dan? Dat is het laatste waar we bij stilstaan. Met twee woordjes: bij wijlen. Dus, en daar heb je ook weer iets van de praktijk van het

geestelijke leven. Niet continu. Maar alleen op die momenten dat het God behaagt. En waarom doet de Heere dat? Opdat Zijn kerk steeds weer afhankelijk blijft van de werking van de Geest. En wat een zegen is het toch als zo je geestelijk leven mag zijn. Als de Geest elke keer weer komt met Zijn aandrijvingen. En daaraan kunnen Gods kinderen weten dat ze een gezond geestelijk leven hebben. Want, en dat is de keerzijde, als de Geest Zich inhoudt, dan drijft Hij niet meer bij wijlen. En wat gebeurt er dan? Dan komt er een dor geestelijk leven. Dan wordt de Heilige Geest bedroefd.

En daarom, degenen die de Heere vrezen in ons midden: Wanneer was het voor het laatst dat je iets van die aandrijving voelde? Laat het toch niet zo zijn dat dat heel lang geleden is. Want als dat echt lang geleden is, dan moet je eens gaan onderzoeken hoe dat komt. Dat ligt niet aan de Geest. Want als de Geest Zich inhoudt, dan moet de mens zich gaan beproeven voor Gods aangezicht. Zoals we deze avond gezongen hebben: *Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart; Beproef mij, en ken mijn gedachten*. Heere, het is al zo lang geleden dat er echt weer eens iets nieuws kwam, iets geestelijks kwam, dat ik leven ervaarde in mijn hart. Heere, wat is er toch? Is er een schadelijke weg? En als dat zo is, laat het me zien, Heere. En leid mij toch op de eeuwige weg.

En wat is het een wonder als dan toch weer die aandrijving van de Heilige Geest komt. Ja, het is elke keer weer nodig in het geestelijke leven. En als Hij komt, dan komt Hij als die grote Trooster, die niet moede noch mat wordt. Dan komt Hij als die grote aandrijver elke keer weer terug. En Hij is het Die de honger werkt naar het Woord. Hij is het Die de dorst naar God werkt. Hij geeft het aangebonden leven aan de troon der genade. Hij doet vluchten tot Christus. Hij laat je sterven aan de zonde. Hij doet je leven in de vreze des Heeren. O, zalige aandrijving van de Geest. Onmisbaar in het leven van degene die God vrezen. En alleen zo komt de kerk des Heeren door het strijdperk van dit leven heen. Ja, zo zal de Heilige Geest hen voeren in het effen land der rust.

Amen.